

CINC SEGONS

Seiem l'un davant de l'altre a l'últim vagó del tren...dos quídams anònims que s'escruten intrigats. Dissimuladament, intento desxifrar els angles del teu rostre de donzella **pubilla**, que lleparia com si fos una **laminadura**.

En cinc segons perdo els sentits. És imminent el **divorci** entre l'ataràxia i la insensatesa. Ens quedem l'instant d'un mil·lenni paralizzats, tu somrient, jo perplex.

La veu de la megafonia anuncia una parada que em resulta ignota. T'aixeques i, silenciosament, vas cap a la sortida. Em lences una última mirada de biaix, suplicant que t'acompanyi, però no goso. Surts i la porta del vagó es tanca en un estossecc hidràulic.

Arrufo el nas, com un gos **rastrejador**...me n'adono que m'havia de baixar en aquesta parada...que no arribaré a temps a una vista...que la **jutgessa** em tindrà per no comparegut...i que perdré el cas, el client i la dignitat...al cap i a la fi només eren cinc segons.